

lázás sebességgel megírt rengeteg könyvemet,
fellépéseimet, melyekkel beszántottam az országot,
népszerűségemet, a társak szeretetét és irigységét.

Nem kapsz semmit, pontosabban ez így nem igaz,
de többé nincs kedvem zsákmányul nyershúst leszabni
szívemből, óvadékként, csak hogy szabadulhassak
szorításodból, csak hogy kiengedjen a prés.

Kapsz mégis valamit, azt, amit eddig a legkevésbé
sem akartam neked megadni: figyelmes jelenlétemet.

Beszélg, mondd, amit el kell mondanod, add át üzenetedet,
tudom, szüksézávú fiú vagy, vagy szüksézávú lány,
vagy nemnélküli, többnemű, ilyen-amolyan furcsa lény.

Már van időm kivárni, hosszabbításban vagyok,
visszapecaáztak az élet túlpártjáról, van még itt tennem
nyilvánvalóan ezt-azt, mást is, amit korábban, például
szembenézni mindazzal, amivel eddig képtelen voltam.

Tárd fel titkaidat, szedd elő aduászaidat, játszunk,
lássuk, ki nyer. Ha letepersz, viheted húsomat, életemet,
kimérheted kilóra, vagy mit tudom én, mit csinálsz ilyenkor,
de vigyázz, mióta a doktorok szíven lőttek, sokkal erősebb
lettem, elbírok ezerrel, nem leszek könnyű préda.

Bizony, szembenézek veled, és végre nem menekülök
el előled, mélységes szomorúság.

Gerevich András

Hangetetés

Etette a kószáló hangokat.
Magokat szórt az ablak alá,
és elbújt, hogy hallgassa őket.
Kített napraforgómagot,
mire odarepültek az M-ek,
mormogtak és mekegtek,
majd közékük ült egy N is,
halkan neszezett, nógatott,
de elkergette egy vadul
nyekegő, nyámmogó Ny,

és hangosan nyenyerezett.
A kölesre sok S és Sz szállt,
szédítő, szelíd hangsereg:
susogtak és sejpegtek,
szuszogtak és sziszegtek.
A tökmagra hatalmas B csapott le:
bömbölt és brekegett,
a gyomrában egy P is megbújhatott,
és pompásan pampogott.
Az itatóba vizet öntött:
egy Cs belecsurrant-belecseppent,
vidáman csorgott és csobogott,
egy K mellette kuruttyolt,
egy másik a falombokban
idegesen károgott és krárogott,
végül kétségbeesetten kerepelt.
Két H násztáncot járt az ereszen,
huhogtak és hahotáztak,
míg egy C megette a cirkot,
utána cammogva citerázott,
egy D dorombolt és dörgicsélt,
majd durván hangokat darált,
elijedt a gagyogó G
és a fáradt, hangfosó F,
amíg a zümmögő, zörejes Z
csak zavartan zizegett.
A muhart befalta a tátogó T,
trillázott, tikkelt és teketóriázott.
A búzát bezabálta a puffadt B,
bőfögött és berregett.
A kiszórt kukoricára egy hang se jött,
hasított a csend.

A hangok egymásba vágnak,
és hullámokban örvénylenek,
ahogy rezegnek a légmolekulák:
ismeretlen szavakká állnak össze,
míg a beszélt nyelv elhalkul,
és elnémul az agyban a hangtan.
Az ég hatalmas fül,
új hangsorok zenélnek dobhártyáján,
és a kis hallócsontocskák
jóllakottan táncolnak.
Senki nem kottázza le az új melódiát,
pedig a hangetetőben
napra nap új nyelv születik.